

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 86/2020
25.11.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Љубисав – Батан Радосављевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., које заступају пуномоћници Горан Ђурковић и Иван Марић, адвокати из ..., ради утврђења ништавости и раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1523/19 од 12.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1523/19 од 12.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву П бр. 3/18 од 04.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац АА тражио да се утврди да је уговор о доживотном издржавању закључен између сада пок. ГГ, бивше из ..., као примаоца издржавања и тужених ББ и ВВ, као даваоца издржавања и оверен пред Првим општинским судом у Београду дана 19.01.2005. године под бројем Р ../2005, апсолутно ништав и да не производи правно дејство, што би тужене биле дужне признати и трпети последице ништавости. Ставом другим одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се раскине уговор о доживотном издржавању закључен између сада пок. ГГ, бивше из ... као примаоца издржавања и тужених ББ и ВВ, као давалаца издржавања и оверен пред Првим општинским судом у Београду дана 19.01.2005. године под бројем Р ../2005, што би тужене биле дужне признати и трпети последице раскида. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженима, на име парничних трошкова, солидарно исплати износ од 307.275,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1523/19 од 12.09.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Ваљеву П 3/18 од 04.01.2019. године и одбијен је, као неоснован, захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује посебно на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ГГ је била мајка тужиоца, а тетка туженима. Родитељи тужиоца су се развели када је тужилац имао три и по године, а тужилац је остао да живи са оцем и са мајком није одржавао односе све до 1974. године. Након тога су они били у добрим односима, међусобно су се посећивали, а тужилац је мајци повремено помагао давањем новца и ствари.

Пок. ГГ је остваривала пензију од око 20.000,00 динара, повремено је издавала једну собу у стану, али ова примања нису могла да покрију њене трошкове живота, те се она најпре обратила свом сину (овде тужиоцу), са предлогом за закључење уговора о доживотном издржавању, што је он одбио, након чега је њен предлог за закључење оваквог уговора одбила и сестра, ДД, да би на крају уговор о доживотном издржавању био закључен са овде туженима. У уговору је констатовано да су даваоци издржавања последњих неколико година бринули и сносили трошкове живота, становања, накнаде за утрошену електричну енергију, телефона, комуналија и кабловске телевизије, као и лечења примаоца издржавања, те су у даљем наведене обавезе даваоца издржавања и накнада примаоца издржавања за пружено издржавање у виду непокретности ближе наведене у уговору.

Пок. ГГ је преминула дана ...2017. године, а за њеног наследника је решењем Првог основног суда у Београду О бр. ../17 од 07.11.2017. године оглашен њен син, овде тужилац. Тужене су своју уговорну обавезу испуњавале тако што су пок. ГГ месечно давале новац за плаћање комуналних услуга, обезбеђивале храну коју су доносиле у ..., једном годишње су спремале посек, славу и зимницу, куповале су јој средства за хигијену, а деца тужених су једно време становали код пок. ГГ у стану и помагала јој, што је чинила и њена сестра, мајка тужених, која је за време болести боравила код ГГ у стану и посећивала је у болници. Тужене су помагале код одржавања стана и сносили трошкове сахране која је обављена према православним обичајима, обезбедиле мермерну плочу којом је прекривена гробница, која је раније направљена од стране ГГ и њеног супруга.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право доносећи побијану пресуду, а за исту су дали довољно разлога, које прихвата и Врховни касациони суд.

Правилно су судови закључили да је спорни уговор закључен у циљу издржавања пок.мајке тужиоца, а не ради изигравања његовог наследног права, те да нема недозвољених побуда за закључење уговора из члана 53. Закона о облигационим

односима. Пок. мајка тужиоца је имала потребу да закључи овакав уговор, с обзиром да је живела сама и желела да обезбеди негу за случај болести, што су тужене и њихова мајка чиниле, иако нису становале са њом, при чему и није била уговорена заједница живота, а што није представљало никакву препреку за испуњавање обавеза из уговора. Да сада пок. мајка тужиоца није хтела да изигра његова законска наследна права говори и чињеница да је она прво њему понудила закључење уговора о доживотном издржавању, што је он одбио. Уговор је извршаван, а пок. мајка тужиоца се није жалила на понашање тужених, нити је за живота покренула парницу за раскид овог уговора због неиспуњења уговорних обавеза.

Супротно наводима ревизије, пок. ГГ је имала потребу за закључење спорног уговора, без обзира на чињеницу да је имала пензију (која је иначе била ниска) и своје приходе допуњавала издавањем једне собе. Она је живела сама и хтела је да себе обезбеди у старости и болести, а такође и да обезбеди средства за плаћање комуналија за стан у коме је живела. Чињеница да тужене нису имале кључ од спорног стана не доказује супротно, јер је у поступку утврђено да су тужене и њихова мајка биле у сталном контакту са пок. ГГ, те да су у стан провалиле управо због тога што се она није јављала на телефон, када су је затекле болесну у стану и сместиле је у болницу.

На правилност побијане пресуде не утичу наводи ревизије да је код сада пок. мајке тужиоца постојала непоштена побуда за закључење уговора, с обзиром на све утврђене околности у погледу закључења спорног уговора и околности које су претходиле закључењу тог уговора, при чему је уговор извршаван у потпуности, на шта указује и чињеница да сада пок. мајка тужиоца није тражила раскид уговора о доживотном издржавању, који је иначе трајао 12 година, од закључења до смрти сада пок. ГГ.

Неосновано се у ревизији указује да је спорни уговор закључен да би пок. мајка тужиоца оставила стан туженима, јер је тужилац материјално обезбеђен, пошто тужилац у току поступка није доказао ову своју тврдњу.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**